

op om zich te verwarmen. Dat duurde niet lang; hij geraakte spoedig buiten adem, begon te hoesten, stond een oogenblik stil en ging toen weder in gewonen stap. Het liep nogal gemakkelijk, terzij van de rails, op een hard bevroren paadje met weinig sneeuw.

Die verd.... conducteur! Waarom kon zoo'n kerel hem niet stil laten meerijden, het kostte hem toch niets. Dan was hij in elk geval alweer een heel eind verder het Zuiden in gestoomd. Want naar Antwerpen moest hij weer terug — het ging hoe het ging!.... „Beroerd volk in Holland!” mompelde hij met een verwensching.

Als hij nu maar de spoorbaan bleef volgen. Hoever? Dat wist hij zelf niet. Maar 't liep goed langs de lijn, en je kon nooit verdwalen. Had hij maar eens opgelet, toen hij hier langs gekomen was op zijn reis naar Harderwijk. Maar, bij God, nooit had hij gedacht weer terug te zullen keeren. Weg had hij gewild, weg naar de Oost. Daarom had hij Antwerpen verlaten, met de papieren in den zak. Vijftig francs van zijn handgeld zou hij Rosalie sturen, dat had hij haar beloofd: die had ze ook verdiend. Goeie meid, die Rosalie.... Maar jawel — afgekeurd was hij, ineens afgekeurd voor een slechte borst. „Veel geleden” had een der dokters gezegd.

Hij stond stil om te hoesten, met op- en neerschokkend lichaam. „Veel geleden” — dat was wel zoo. Hij had woest geleefd — *te* woest, een tijdje. Dat was hem niet in zijn kleeren gaan zitten. Maar hij dacht nooit dat die dokters zoo nauw zouden letten. Hij meende dat voor de Oost alles goed-gekeurd werd. 't Was een erge tegenval.

Daar zag hij licht voor zich uit: een wachthuis waarschijnlijk. Een vermoeden be kroop hem van over verboden terrein te loopen. Hij kruiste de rails en passeerde het huisje aan de andere zijde, zoover mogelijk buiten het lichtschijnsel. Maar alles bleef stil, en toen hij het voorbij was, zocht hij zijn oude wegje weer op en stapte door. Hij voelde zich ellendig, verlaten, verstooten. Wat moest dat nu, dat doorloopen, en hoe lang zou dat gaan? Nu was hij nog niet moe: hij had de laatste uren in den trein gezeten, maar als hij moe werd, wat dan? Zoo liep hij te overwegen, en zijn blik peilde de duisternis voor hem, als of er iets goeds uit zou opdagen, hoewel hij zelf niet begreep wat dat wel zijn moest.

De wind bleef fel. Gelukkig had hij hem niet geheel van voren, dan zou hij er niet tegen op gekomen zijn, maar nu moest hij voortdurend zijn flambard vaster om zijn hoofd trekken. Op zijn wild krullende haren stond de hoed elk oogenblik los. En als hij afwoei, was er geen terugvinden mogelijk. Nog eens een eindje hard geloopt om wat warmer te worden — en dan weer hijgend in den stap.

Toen hij zoowat een uur geloopt had, struikelde hij even over een steen. Eenige oogenblikken later begon zijn rechtervoet hem zeer te doen. Die was nog altijd gevoelig. Verleden jaar bij een vechtpartij in een kroeg was hij gevallen en had toen zijn enkel verzwikt. Weken lang had hij er mee moeten zitten. Toen had Rosalie zoo goed voor hem gezorgd. Voortdurend had zij